

בלילה הלכּוּ
קרא לי המלאך
בקולו המלטף
את פוגת המות של פאול צ'לאן
והחלב היה לכן

והקבר – מטה מתגלגלת
ושכבנו דוקא צפוף – צפוף מאד אפלו
והנחשים היו שזורים פרוה מכרבלת
אבל זהב שערו דוקא היה מרגריטה, דוקא היה מרגריטה –
מרגריטה היתה מלה חדשה,
בועת סבון רכה, מתנפצת על הלחי בלטוף נעים
והלילה הלכּוּ דוקא היה מרגריטה, דוקא היה מרגריטה –
מרגריטה היתה לטוף זהב, גל חמים
והמטה המתגלגלת דוקא היתה מרגריטה, דוקא היתה מרגריטה

מרגריטה היתה אהבה בת
שתי מלים.

על תקרת הקפלה הסיסטינית
ברומא,
האל מושיט אצבע והכל נעשה כדכרו
בצבעים חיים ובעירמלא:
קוראים לזה – בריאת האדם.

על רצפת גן הילדים
בכאר-שבע,
בני מושיט יד קטנה ומגיש צבעים לגננת בחג'אב
תוך שהוא מדקלם את השמות בערבית ועברית:
קראתי לזה – בריאת תקנה.

רונית בכר שחר

משוררים

משוררים אינם מתים אף פעם
הם רק חיים רגעי פחד נואש
חשש מתמיד ממקרה התאבדות נוסף של שיר
או התרסקות שורה על חוף נטוש, משטח של אספלט רטב,
קצה של דף, גם משפט ישן יש שהוא נשרף
אל מול עיני הקורא
מתעפל לאטו באש תמיד, מתפחם, הופך לגוש שחר
נופל אל מול פני הבנאליה כאל הבור
משוררים לא מסתלקים מן העולם כלל וכלל
הם רק גוועים לאטם, מדממים בעודם בחיים
ממשיכים לבקש את דמה של מלה שחוקה אחת
שרטטת בעת שהלכה לאבוד ביצרות עד המחשבה
נעלמה בין בעותי תחושות, לא שבה, לא ימים
גם לא לילות

ורק המוזה יושבת לה בצד כבדת פה
כמשה לפני מתן תורה
משפלת רגליה אחת על השניה
מתבוננת בם משביעה רעבונה בגסיסתם האטית
משחקת בקיומם משחק מבעית
אין יודע מתי תלקה היא שוב באימפוטנציה זמנית, או
אין אונות קבועה
רעה חולה רעה טובה מותחת געגוע
בין ניב אל בין שפתים לופתת הידים
מצטחקקת, מזדעקת, נואקת, מפקפקת, מסתלקת, משתנקת,
מתנתקת, מתפנקת, מתפרקת, מתפשקת, משטה.
מחזיקה בהם בנשק התקנה
חלצת סטן לה סגלגלה חצאיתה שחרה ליקרה בורקת
חושפת שד, חריץ בוהק, פסה של עור, תלתל ערוה
מוכנה היא כגבר אל רגע המפגש
משוררים אינם מתים אף פעם
רק כל רגע מחדש